

Kysymyksiä ja vastauksia.

407 Kysymys. S. O. Tuntuu jonkun verran väsyttävältä Ruusu-Ristin toimittajan kirjoituksissa – varsinkin Teosofisen Seuran jäsenelle – se seikka, että toimittaja ei jätä tohtori Besantia y. m. suuria teosofeja rauhaan, vaan aina hyökkää heidän kimppuunsa. Eivätkö he ole oikeutetut omiin mielipiteihinsä yhtä suuressa määrin kuin toimittaja omiinsa? Eikö toimittaja voisi antaa oman valonsa loistaa toisia häiritsemättä?

Vastaus. Sokea ihminen tosiaankin on omille vioilleen! Tässä olen kulkenut mielessäni iloiten siitä, ettei minun ole tarvinnut esiintyä kenenkään yksilön vihamiehenä, vaikka asioita ja näkökantoja olen ankarastikin arvostellut, – ja nyt olen kuitenkin tehnyt sen vaikutuksen, että yhtämittaa hyökkään joidenkuiden persoonallisuuksien kimppuun. No niin, mutta silloin lienee totta sekin, että asiat ja persoonat aina sekoittuvat toisiinsa, niinkuin luonnollista onkin . . . Millä puolustan itseäni, sillä ainahan sitä tämmöisessä tapauksessa pitää puolustaa itseään? Sillä yksinkertaisella tosiseikalla, että »minun oppini ei ole minun, vaan sen, joka minut lähetti». Minulla näet ei ole mitään »omia mielipiteitä», joista melua pitäisin. Tulin jo nuorena etsijänä siihen, että H. P. Blavatskyn julistama teosofia oli totuus; siihen teosofiaan m. m. mahtui Jeesuksen ja Buddhan käytännöllinen elämänoppi. Olen 30 vuotta tehnyt työtä sen teosofian puolesta ja uskon tietäväni, mikä se teosofinen elämänymmärrys on. Olen teosofisen ikäni nojalla tämän maapallon nykyään eläviä »teosofisia veteraaneja». Jos siis näen jonkun – sanokaamme vaikutusvaltaisen – teosofin poikkeavan teosofisen liikkeen alkuperäisestä ohjelmasta (josta harha-askeleesta madame Blavatsky monta kertaa erikoisesti varoitti T. S:n jäseniä), on epäilemättä velvollisuuteni siitä huomauttaa ja oikaista harhaan joutuneita. Vai pitäisikö minun ajatella: olenko minä veljeni vartija? Tietysti on sangen kiittämätöntä hommaa olla huutavan äänenä korvessa. Se herättää sekä vihaa että ylenkatsetta, sekä naurua että sääliä. Helposti tuntuu, että huutaja on itserakas ja itsekylläinen, rikkiviisas ja itsevanhurskas. Minkä sille mahtaa? Täytyy ottaa sekin karma päälleen.

(Ruusu-Risti 1925 Toukokuu N:o 5, s. 223)